

Sygn. akt: I C 1545/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Karpińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Kamila Salamońska

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2017 r. w Toruniu

sprawy z powództwa A. O.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w T. i (...) S. A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych (...) Sp. z o.o. w T. i (...) S. A. w W. na rzecz powódki A. O. kwotę 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty ustalając jednocześnie, iż odpowiedzialność wyżej wymienionych pozwanych jest odpowiedzialnością in solidum i uiszczenie powyższej kwoty przez któregokolwiek z tych pozwanych na rzecz powódki w tym zakresie zwalnia z odpowiedzialności drugiego;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanych na rzecz powódki kwotę 1.158,50 zł (tysiąc sto pięćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu ustalając jednocześnie, iż odpowiedzialność wyżej wymienionych pozwanych jest odpowiedzialnością in solidum i uiszczenie powyższej kwoty przez któregokolwiek z tych pozwanych na rzecz powódki w tym zakresie zwalnia z odpowiedzialności drugiego;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Sp. z o.o. w T. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 1.150,27 zł (tysiąc sto pięćdziesiąt złotych dwadzieścia siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów związanych z przesłuchaniem świadków.

Sygn. akt I C 1545/16

UZASADNIENIE

Powódka A. O. domagała się zasądzenia od pozwanych (...) Sp. z o.o. w T. oraz Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych S.A. w W. kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podała, iż w związku z problemami ze wzrokiem konieczne było przeprowadzenie u niej leczenia operacyjnego. Jedno oko poddane zostało zabiegowi w dniu 17.09.2015 r., a kolejny zabieg wyznaczono na dzień 24.09.2015 r. W dniu zabiegu powódka stawiała się w placówce zdrowotnej oraz została przygotowana do zabiegu: ubrana w odpowiedni strój, podano jej krople znieczulające, położono na stole operacyjnym. Bezpośrednio przed

zabiegiem została jednak poinformowana o jego odwołaniu. Przyczyną odwołania było zamówienie niewłaściwej soczewki. Powódka dodała, iż na mocy ugody otrzymała tytułem odszkodowania 4.530 zł. Zaznaczyła, iż poza szkodę majątkową w związku z odwołaniem zabiegu poniosła również znaczną krzywdę. Operacja łączyła się bowiem ze znacznym stresem, zaś nagłe jej odwołanie było szokiem dla powódki. Dodała, iż na zabieg przeznaczyła znaczne kwoty pieniężne tj. 8.000 zł. Zaznaczyła, iż pozwana lecznica zaproponowała jej kolejny termin zabiegu który nie mógł być przez nią zaakceptowany. Zdarzenie to wywołało u niej cierpienia psychiczne, stres. Powódka dodała, iż pracuje jako krawcowa i przez 8 godzin dziennie korzysta z soczewek kontaktowych. Wobec różnicy w widzeniu pomiędzy oczyma konieczne jest wyęczenie wzroku co powoduje bóle oczu i głowy. Przez kolejną część dnia, kiedy nie może stosować soczewek, nie może normalnie funkcjonować. Wskazała, iż zgodnie z art. 4 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta w razie zawinionego naruszenia praw pacjenta sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznana krzywdę na podstawie art. 448 k.c. Zdaniem powódki nienależyta staranność pracowników lecznicy doprowadziła do naruszenia jej praw jako pacjentki. Podkreśliła, iż o przyczynach zaniechania operacji nie dowiedziała się na sali operacyjnej ale dopiero po pewnym czasie po opuszczeniu pomieszczenia zabiegowego.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Sp. z o.o. w T. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu przyznał, iż z powódką zawarta została ugoda na mocy, której wypłacono odszkodowanie. Pozwany wskazał, iż rzeczywiście z uwagi na nieprawidłowości w zakresie zamówienia soczewki, koniecznym było odstąpienie od zabiegu u powódki. Pozwany zaproponowała powódce zabieg w innym terminie, jednak pacjentka nie wyraziła zgody. Pozwany dodał, iż w konsekwencji powódka odstąpiła od umowy wzajemnej i niezwłocznie otrzymała dokonaną przez siebie wpłatę na zabieg. Pozwany podniósł iż jego odpowiedzialność może być jedynie kontraktowa i oparta na art. 471 k.c. W ramach tej odpowiedzialności możliwe jest jedynie naprawienie szkody majątkowej, a zatem wyłączone jest roszczenie o zadośćuczynienie. Podkreślił iż za nieuzasadniony należy uznać stosowanie w niniejszej sprawie art. 4 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, gdyż nie doszło do naruszenia praw pacjenta. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut nieprawidłowej daty wymagalności odsetek ustawowych za zwłokę. Podkreślił, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia ugody i nie pozostawał on w zwłoce ze spełnieniem świadczenia. Odsetki mogą być liczone dopiero od dnia 8 lipca 2016 r. tj. od dnia doręczenia mu wezwania do zapłaty.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za zdarzenie. Podkreślił, iż wypłacono powódce odszkodowanie w przedmiocie szkody majątkowej. Zaznaczył, iż dla przyjęcia odpowiedzialności gwarancyjnej pozwanego konieczne jest ustalenie, iż istnieje odpowiedzialność cywilna ubezpieczonego – (...) Sp. z o.o. Zdaniem pozwanego nie zachodzą jednak okoliczności świadczące o jego odpowiedzialności. Powódka nie wykazała bowiem przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego (...) Sp. z o.o. Zaznaczono, iż powódka została przyjęta do placówki medycznej w ramach planowanego leczenia a nie w sytuacji zagrażającej życiu i zdrowiu. Świadczenie medyczne z przyczyn obiektywnych nie zostało wykonane. Podniesiono, iż fakt nie wykonania zabiegu nie oznacza, iż działaniu pozwanego (...) Sp. z o.o. można oceniać w kategoriach czynu niedozwolonego. Pozwany zakwestionował również żądanie dotyczące daty naliczenia odsetek.

W piśmie z dnia 16 stycznia 2017 r. powódka w odpowiedzi na pozew pozwanego ad 2 – (...) S.A. w W. podtrzymała swoje żądania i twierdzenia. Zaznaczyła, iż wykazała przesłanki odpowiedzialności pozwanego, gdyż poprzez zawarcie ugody pozwana uznała swoją odpowiedzialność za skutki odwołania zabiegu. Nie zgodziła się z twierdzeniem pozwanej, iż roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie ponieważ udzielone świadczenie było planowe a nie związane z zagrożeniem życia i zdrowia. Podkreśliła, iż niezapewnienie przez pozwaną odpowiedniej soczewki nie może być rozpatrywane jako okoliczność obiektywna. Zamówienie soczewki oraz weryfikacja jej przydatności stanowiły powinności pozwanej i ujawniona niestaranność przesądza o jej winie. Powódka podtrzymała również stanowisko dotyczące terminu zasądzenia odsetek.

W odniesieniu do odpowiedzi na pozew pozwanej ad 1 (...) Sp. z o.o. powódka wskazała, iż w ugodzie zrzekła się jedynie roszczeń z tytułu powstałej szkody majątkowej, a nie zadośćuczynienia. Zaznaczyła, iż zarówno żądanie odszkodowania jak i zadośćuczynienia mają źródło w tym samym zdarzeniu tj. odwołaniu zabiegu w dniu 24.09.2015 r. Powódka zaprzeczyła, aby odwołanie zabiegu nastąpiło z przyczyn obiektywnych. Powódka nie zgodziła się z twierdzeniami pozwanej, iż wobec nieudzielenia powódce świadczenia zdrowotnego nie była zobowiązana do zachowania należytej staranności i nie doszło do uchybienia art. 8 ustawy o prawach pacjenta. Zaznaczyła, iż proces leczenia nie rozpoczyna się w momencie wszczęcia soczewki i jest rozciągnięty w czasie. Pozwana przygotowywała powódkę do zabiegu, na kilka dni przed zabiegiem nakazano jej zrobienie badań, a następnie w dniu operacji przeprowadzono wywiad, zakropiono oczy, zaprowadzono ją do gabinetu zabiegowego i podłączono kroplówki. Powódka zaznaczyła również, iż w ramach odpowiedzialności kontraktowej możliwym jest zasądzenie zadośćuczynienia. Podkreśliła, iż przepis art. 4 ustawy o prawach pacjenta jest przepisem szczególnym.

Sąd ustalił, co następuje:

U A. O. rozpoznano zaćmę starczą początkującą. W dniu 17 września 2015 r. została poddana w (...) Sp. z o.o. w T. zabiegowi okulistycznemu na oko prawe. Koszt zabiegu wyniósł 4.000 zł. Na dzień 24 września 2015 r. wyznaczono termin zabiegu na oko lewe.

Dowód: karta informacyjna k. 12;

faktura k. 13

przesłuchanie powódki A. O. z 10.04.2017 r. 00:48:38-01:07:56 k. 113-114v

W dniu 24 września 2015 r. A. O. stawiała się w placówce leczniczej (...) Sp. z o.o. w T.. Po przeprowadzonym wywiadzie, przebraniu i zakropieniu oczu została zaprowadzona do sali zabiegowej i położona na łóżko operacyjne. W trakcie sprawdzania danych lekarz stwierdził, iż zamówiona została niewłaściwa soczewka. Poinformował pacjentkę o konieczności odwołania zabiegu.

Dowód: zeznania świadka J. D. z 10.04.2017 r. 00:04:33-00:12:44 k. 111-111v;

zeznania świadka D. P. z 10.04.2017 r. 00:12:44-00:23:13 k. 111v-112;

zeznania świadka A. J. z dnia 10.04.2017 r. 00:28:36-00:48:06 k. 112v-113;

przesłuchanie powódki A. O. z 10.04.2017 r. 00:48:38 01:07:56 k. 113-114v

A. O. zaproponowano inny termin zabiegu. Z uwagi jednak na konieczność powrotu do S. odmówiła zmiany terminu.

Dowód: zeznania świadka A. J. z dnia 10.04.2017 r. 00:28:36-00:48:06 k. 112v-113;

przesłuchanie powódki A. O. z 10.04.2017 r. 00:48:38-01:07:56 k. 113-114v

Przerwanie zabiegu łączyło się ze stresem i poczuciem niepewności. W celu przeprowadzenia zabiegu operacyjnego A. O. wzięła w pracy bezpłatny urlop w pracy i przyleciała do Polski. Do chwili obecnej nie ma zoperowanego drugiego oka. A. O. pracuje w S. jako krawcowa. Przy maszynie do szycia spędza 8 godzin. Na skutek odwołania zabiegu operacyjnego oka w dniu 25 września 2015 r. A. O. zmuszona jest nadal do korzystania z soczewek.

Dowód: zeznania powódki A. O. z 10.04.2017 r. 00:48:38-01:07:56 k. 113- 114v

We wniosku o zaważanie do próby ugodowej w sprawie I Co 4227/15 A. O. zażądała od (...) Sp. z o.o. w T. i (...) S.A. w W. zapłaty kwoty 14.300 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za naruszenie praw pacjenta. W dniu 13 kwietnia 2016 r. (...) Sp. z o.o. w T. i (...) Zakład (...) zobowiązały się solidarnie do zapłaty na rzecz A. O. kwoty

4.530 zł tytułem szkody majątkowej. Jednocześnie A. O. zrzekła się wszelkich roszczeń z tytułu szkody majątkowej w związku z odwołaniem zabiegu w dniu 24 września 2015 r.

Dowód: akta sprawy I Co 4227/15

Pismami z dnia 4 lipca 2016 r. A. O. wezwała (...) S.A. oraz (...) Sp. z o.o. w T. do zapłaty kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Dowód: wezwanie z dnia 4.07.2016 r. k. 20-22, 23-25

Pismem z dnia 14 lipca 2016 r. (...) Sp. z o.o. w T. odmówiły wypłaty zadośćuczynienia.

Dowód: pismo z 14.07.2016 r. k. 26

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2016 r. (...) S.A. w W. odmówił wypłaty zadośćuczynienia.

Dowód: pismo z 29.08.2016 r. k. 27-28

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, zgromadzonych dokumentów, zeznań świadków oraz dowodu z przesłuchania powódki.

Sąd uznał za wiarygodne zebrane dokumenty albowiem ich autentyczności i zgodności z prawdą nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom świadków J. D. i D. P. złożonych na okoliczność krzywdy doznanej przez powódkę. Sąd nie znalazł również podstaw do podważenia zeznań złożonych przez świadka A. J.. Do sprawy nie wniosły natomiast nic zeznania świadków E. U. i M. K.. Za zgodne z prawdą należało uznać twierdzenia powódki złożone na okoliczność doznanej krzywdy na skutek odwołania zabiegu i stanu zdrowia powódki.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie było, że w dniu 24 września 2015 r. pomimo przygotowania powódki do zabiegu operacyjnego oka z uwagi na zamówienie niewłaściwej soczewki doszło do odwołania zabiegu. Poza sporem pozostaje również kwestia wypłacenia na rzecz powódki odszkodowania za szkodę majątkową. Kwestią sporną pozostawała pomiędzy stronami zasadność wypłaty na rzecz powódki zadośćuczynienia za doznane krzywdy w związku z odwołaniem zabiegu operacyjnego.

Powódka swoje roszczenie oparła o przepisy ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (tekst jedn. Dz. U. 2012 poz.159 dalej określana jako ustawa o prawach pacjenta). Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o prawach pacjenta w razie zawinionego naruszenia praw pacjenta sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 k.c.

W orzecznictwie dotyczącym zadośćuczynienia przewidzianego w art. art. 4 ust. 1 ustawy o prawach pacjenta wyrażono pogląd, że roszczenie o zadośćuczynienie uregulowane w art. 445§1 k.c. oraz roszczenie o zadośćuczynienie uregulowane w art. 4 ust.1 w/w ustawy będące następstwem zawinionego naruszenia praw pacjenta mają odrębny charakter, określając zasady odpowiedzialności sprawców za odrębne czyny bezprawne. Ten pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 2007 r. (sygn. akt V CSK 76/07). Samodzielność obu roszczeń potwierdza rodzaj podmiotu uprawnionego do świadczenia pieniężnego, którym jest "pacjent", a zakres tego pojęcia jest węższy od użytego w kodeksie cywilnym terminu "poszkodowany". Innym ważnym elementem odróżniającym oba roszczenia o zadośćuczynienie jest przedmiot ochrony. Dopuszczalne według art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne obejmuje krzywdy będące rezultatem uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia. Przedmiotem ochrony na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy o prawach pacjenta nie jest zdrowie pacjenta, ale jak podkreśla się w literaturze, jego autonomia rozumiana, jako swoboda decyzji o niepoddawaniu się interwencji medycznej, nawet wtedy, gdy wydaje się ona w pełni racjonalna, zgodna z zasadami wiedzy medycznej i dobrze rokująca, co do swych

rezultatów. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 grudnia 2009 r., II CSK 337/09, można przyjąć, że w pierwszym przypadku czyn bezprawny polega na spowodowaniu uszkodzenia ciała lub wywołaniu rozstroju zdrowia, w drugim zaś na naruszeniu prawa pacjenta, co należy odnieść do naruszeń innych skatalogowanych w tej ustawie praw, niezależnie od ostatecznej skuteczności przeprowadzonego zabiegu (leczenia). Ochrona prawna na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy o prawach pacjenta obejmuje, poza naruszeniem dóbr osobistych objętych powyższym wyliczeniem, także naruszenie prawa do właściwego standardu opieki medycznej mogące wywoływać u pacjenta ujemne doznania psychiczne, dyskomfort, utratę zaufania do leczących, nawet jeśli nie spowodowało szkód medycznych. Do przyznania zadośćuczynienia za naruszenie praw pacjenta nie jest konieczne spełnienie przesłanki szkody na osobie, może być ono przyznane za sam fakt naruszenia i nie jest zależne od jednoczesnego wystąpienia takiej szkody. (WyrokS. z dnia 27 kwietnia 2012 r. V CSK 142/1, LEX nr 1222168).

Ustawa o prawach pacjenta konstruuje katalog praw pacjenta, których naruszenie może skutkować przyznaniem zadośćuczynienia. Zdaniem Sądu w działaniach personelu medycznego Lecznicy C. w stosunku do powódki można dopatrzeć się naruszenia prawa do świadczeń zdrowotnych odpowiadających wymaganiom aktualnej wiedzy medycznej, udzielanych z należytą starannością przez podmioty udzielające świadczeń zdrowotnych w warunkach odpowiadających określonym w odrębnych przepisach wymaganiom fachowym i sanitarnym (art. 6 ust.1 i 8 ustawy), prawa do godności (art. 20) i prawa do informacji (art. 9 ust.1)

Pacjent ma prawo oczekiwać, że jego indywidualny przypadek będzie potraktowany z najwyższą, należytą starannością. Udzielane mu świadczenia zdrowotne powinny odpowiadać zasadom wiedzy medycznej oraz uwzględniać aktualny jej poziom w zakresie diagnostyki i leczenia. Do obowiązków personelu medycznego należy podjęcie takiego sposobu postępowania (leczenia), które gwarantować powinno, przy zachowaniu aktualnego stanu wiedzy i zasad staranności, przewidywalny efekt w postaci wyleczenia, a przede wszystkim nie narażenie pacjentów na pogorszenie stanu zdrowia. Wzorzec zachowania pracowników medycznych jest budowany według obiektywnych kryteriów takiego poziomu fachowości, poniżej którego postępowanie należy ocenić negatywnie. Przyjęcie zawinionego naruszenia praw pacjenta będzie uzasadnione w przypadku nieuzasadnionego i powstałego z przyczyny pozwanego niedbalstwa, które jednocześnie nie mieści się w kategorii błędu medycznego.

Przepis art. 8 ustawy o prawach pacjenta stanowi, iż pacjent ma prawo do świadczeń zdrowotnych udzielanych z należytą starannością przez podmioty udzielające świadczeń zdrowotnych w warunkach odpowiadających określonym w odrębnych przepisach wymaganiom fachowym i sanitarnym. Przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych osoby wykonujące zawód medyczny kierują się zasadami etyki zawodowej określonymi przez właściwe samorządy zawodów medycznych.

Należyta staranność została zdefiniowana w przepisie art. 355 k.c., tym samym rozpatrywanie wyrażenia "należyta staranność" należy odnieść do doktryny prawa cywilnego, w którym to wydano najwięcej orzeczeń na ten temat. Zgodnie z art. 355 k.c. dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należyta staranność) (§ 1). Należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności (§ 2). Przepis art. 355§1 k.c. definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania tej staranności. Przepis ten wyraża jedyną występującą w polskim prawie cywilnym miarę staranności, gdyż inne regulacje, m.in. art. 355§2 k.c. oraz przepisy KSH – art. 293 § 2 i art. 483 § 2, stanowią jedynie konkretyzację definicji zawartej w art. 355 § 1 k.c. (E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2014, Legalis). Przepis art. 355 § 2 k.c. zawiera uniwersalną i powszechną dla prawa zobowiązań definicję legalną należytej staranności, mającej zastosowanie do wszelkiego rodzaju zobowiązań. Mimo że cytowany przepis wymienia dłużnika jako zobowiązanego do zachowania należytej staranności, należy jednak podkreślić, iż wymogi należytej staranności uzupełniają charakterystykę zachowania dłużnika (jego zachowania "zewnętrznego").

Treść przepisu wskazuje na wzorzec postępowania, oznaczającego staranność przyjętą powszechnie w danej kategorii stosunków – tj. miernik staranności obiektywny (wyr. SO w Radomiu z 22.1.2015 r., (...)). Staranność ta ma być należyta i odpowiadać wzorcowi profesjonalnemu, przy określaniu profesjonalnego wzorca należytej staranności

należy zaś uwzględnić wyższe, surowsze wymagania, z uwagi na zawodowy charakter podmiotu zobowiązanego do określonego działania, podmiotu, którego zawodowa, prowadzona w sposób ciągły działalność oparta jest na szczególnych umiejętnościach.

Zwrócić uwagę należy, że zawodowy charakter działalności pociąga za sobą zwiększony zakres wymagań. W wyroku Sądu Najwyższego z 2.4.2014 r. (...) zaakcentowano po raz kolejny zwiększony stopień staranności wymagany od profesjonalisty.

Odnosząc powyższe do wykonywania obowiązków przez personel medyczny, należy zauważyć, że został nałożony na niego wymóg należytej staranności w związku z wykonywaniem obowiązków wobec pacjentów.

W ocenie Sądu placówka, która podejmuje się świadczenia usług lekarskich powinna być w pełni przygotowana zarówno lokalowo, sprzętowo, jak i organizacyjnie do świadczenia tych usług. Podkreślić należy, iż pozwany Lecznice C. jest placówką medyczną, zabieg operacyjny miał być wykonany w ramach prywatnej usługi i powódka zobowiązana była uiszczyć stosowną zapłatę. Decydując się na leczenie prywatne w Lecznicach C. pacjentka miała prawo wymagać świadczenia usług w sposób kompleksowy i o określonym standardzie. Powódka wybierając usługi (...) zaufała pozwanemu i była przekonana, iż gwarantuje on fachowe przeprowadzenie zabiegu i odpowiednią opiekę medyczną.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż powódka została przygotowana do zabiegu, przeprowadzono z nią wywiad lekarski, przebrano w odpowiedni strój, zakropiono jej oczy, założono wenflon oraz położono na stole operacyjnym. Na tym etapie powódka była przekonana, iż spełnione zostały wszelkie procedury lekarskie i nie zachodzą żadne przeciwwskazania do przeprowadzenia zabiegu. Podkreślić należy, iż podjęcie czynności w zakresie sprawdzenia soczewki winno się odbyć przed podjęciem przygotowań do zabiegu a nie dopiero bezpośrednio przed przystąpieniem do operacji, kiedy pacjentka leży już na stole operacyjnym. Nie można zapominać również o tym, iż powódka z uwagi na wykonywaną pracę i miejsce zamieszkania zdecydowała się na przeprowadzenie zabiegu w prywatnej lecznicy i termin ten został z pozwanym Lecznice C. ustalony wcześniej. Powódka została zobligowana do wykonania stosownych badań na podstawie których zakwalifikowano ją do zabiegu. Odstąpienie od wykonania operacji łączyło się dla niej z kolejnym stresem i spowodowało również zmianę jej planów. Z uwagi na to, że powódka musiała wrócić do S., nie było mowy o możliwości zmiany terminu zabiegu. W konsekwencji do chwili obecnej powódka nie została poddana zabiegowi i zmuszona jest do korzystania z soczewek, co przy jej charakterze pracy stanowi znaczną uciążliwość. Z pewnością zamówienie niewłaściwej soczewki przez placówkę medyczną oraz brak sprawdzenia soczewki przed przygotowaniem pacjentki do zabiegów jednoznacznie świadczy o braku należytej staranności przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych przez Lecznice C. i tym samym naruszenia praw pacjenta.

Nie bez znaczenia w przedmiotowej sprawie pozostają również okoliczności dotyczące informowania powódki o przyczynie odstąpienia od operacji. Powódka bezpośrednio po podjęciu decyzji o odwołaniu zabiegu nie została poinformowana o jego przyczynach. Pozostawała w pewnym okresie czasu bez żadnej informacji w niepewności i strachu co do stanu swojego zdrowia. W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie art. 9 ust 1 ustawy o prawach pacjenta pacjent ma prawo do informacji o swoim stanie zdrowia. W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że zaniechanie przez lekarza obowiązku poinformowania pacjenta o wszystkich konsekwencjach wynikających z zastosowanej metody leczenia (lub diagnostyki) w tym o stopniu i możliwym zakresie powikłań narusza dyspozycje wyżej wskazanych przepisów (wyrok SN z dnia 7 listopada 2008 r., sygn. akt I CSK 259/08, LEX nr 577166, wyrok SN z dnia 17 grudnia 2004 r., sygn. akt II CK 303/04, OSP 2005/11/131, wyrok S. (...) z dnia 26 lutego 2010 r., sygn. akt I ACa 51/10, POSAG 2010/3/22-34).

Niewątpliwie opisane powyżej działania doprowadziły do ujemnych doznań psychicznych, dyskomfortu oraz utraty zaufania do leczących przez powódkę.

W ocenie Sądu, uprawniony jest zatem wniosek, że doszło do opisanych powyżej naruszeń prawa powódki do właściwego standardu opieki medycznej i informacji, co uzasadnia przyznanie zadośćuczynienia na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy o prawach pacjenta. Krzywda z tego tytułu nie może być jednak zrównana, jeśli chodzi o kompensatę pieniężną, z podlegającą reżimowi art. 444 § 1 k.c. w związku z art. 445 § 1 k.c. Nie spowodowała bowiem następstw

w postaci pogorszenia stanu zdrowia, przy tym w stopniu prowadzącym przynajmniej do zwiększenia uciążliwości leczenia. Wyrażała się w odczuwalnych w sferze psychiki konsekwencjach naruszenia innych niż życie i zdrowie, wymienionych powyżej, dóbr osobistych oraz innych uprawnień powódki chronionych przepisami ustawy o ochronie praw pacjenta. Zdaniem Sądu, kwotą adekwatną jest w tych okolicznościach 5.000 zł. Zasadzając tę kwotę wziął pod uwagę opisane powyżej zaniedbania pozwanej (...) Sp. z o.o., konsekwencje odstąpienia od zabiegu dla powódki, ale również uwzględnił jej subiektywne odczucia w tym stres, poczucie niepewności i lęku. Pozwana (...) Sp. z o.o. ubezpieczona była od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z udzielaniem świadczeń zdrowotnych. Zasadnym było więc przypisanie odpowiedzialności, jednak także w granicach odpowiedzialności ubezpieczającego drugiemu pozwanemu (...) S.A. Odpowiedzialność pozwanego znajduje oparcie w art. 4 oraz 11 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych i wynika z zawartej z pozwanym (...) Sp. z o.o. a pozwanym ubezpieczycielem umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. W tym miejscu zaznaczyć należy również, iż zgodnie z art. 9 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wyniku z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej ma charakter gwarancyjny. Skoro spełnione zostały przesłanki przypisania odpowiedzialności ubezpieczonemu, zaś działania stanowiące podstawę tej odpowiedzialności miały miejsce w okresie udzielenia ochrony ubezpieczeniowej, to za skutki uchybień ubezpieczonego odpowiada także ubezpieczyciel.

Wskazać należy, że w kodeksie cywilnym uregulowana jest tylko odpowiedzialność solidarna, natomiast pojęcie odpowiedzialności in solidum zostało wypracowane przez doktrynę. Odpowiedzialność in solidum, zwana także solidarnością niewłaściwą, dotyczy takiej sytuacji, w której kilka podmiotów na podstawie odrębnych stosunków prawnych jest zobowiązanych do naprawienia szkody, przy czym spełnienie świadczenia przez jedną osobę zwalnia pozostałe z obowiązku świadczenia względem poszkodowanego, mimo że nie występuje solidarność bierna ze względu na brak stosownego uregulowania w ustawie lub w umowie. (Uchwała SN z dnia 17 lipca 2007 r. III CZP 66/07, OSNC 2008/9/98).

Reasumując, Sąd doszedł do przekonania, iż kwotą zadośćuczynienia adekwatną do rozmiaru poniesionej przez powódkę krzywdy, będzie kwota 5.000 zł. Kwota ta powinna w wystarczający sposób złagodzić cierpienia poniesione przez powódkę.

W zakresie żądania odsetek Sąd zważył, iż stosownie do przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. (art. 476 k.c.). W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 4.08.2014 r. I PK 20/14 zawezwanie do próby ugodowej jest równoznaczne z wezwaniem do zapłaty, jeżeli zawiera oznaczenia przedmiotu i wysokości żądania oraz tytułu z jakiego ma wynikać. Wskazać należy, iż w wezwaniu do próby ugodowej w sprawie I Co 4227/15 powódka żądała łącznie kwoty 14.300 zł, w tym 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Tym samym należy stwierdzić, iż zawezwanie do próby ugodowej pozwanych stanowiło jednocześnie wezwanie do zapłaty żądanej należności. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem powódki

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo w pkt II wyroku

O kosztach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. i § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz.1804). Zgodnie z art. 100 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powódka wygrała proces w 50%. Na koszty procesu poniesione przez powódkę złożyły się: opłata sądowa od pozwu 500 zł, koszty zastępstwa procesowego 1800 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. Powódce należał się zwrot kwoty 1.158,50 zł (2.317 zł x 50%).

Na mocy art. 103 § 1 kpc nakazano natomiast pobrać od pozwanego (...) Sp. z o.o. w T. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 1.150,27 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z przesłuchaniem świadków, których zeznania nie wniosły do sprawy, a których stawienie wygenerowało powstanie dodatkowych kosztów.